

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce: R.B.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, v České republice pobytem ..., *zastoupeného Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou, se sídlem Brno, Příkop 8/834*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2017, čj. MV-53986-6/SO-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2017, čj. MV-53986-6/SO-2014, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 12.228,- Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Pavlíny Zámečnickové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18.4.2017, čj. MV-53986-6/SO-2014 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*), ze dne 11.11.2013, čj. OAM-80881-27/DP-2012 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účasti v právnické osobě, podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b)

a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*).

II. Důvody žaloby

Žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné a v obecné rovině tvrdil, že jím byl zkrácen na svých právech přímo i v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem žalovaného. Žalobce byl přímo zkrácen na svých právech úkony správních orgánů spočívajících v nesprávném vydání rozhodnutí o zastavení řízení, pro jejichž vydání nebyly splněny podmínky. Žalovaný při svém rozhodování nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistil přesně a úplně skutečný stav. Přijaté rozhodnutí není přesvědčivé. Žalovaný se nezabýval žádostí žalobce o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu svědomitě a odpovědně a při svém rozhodování dospěl k nesprávným zjištěním a nesprávným právním závěrům. Žalovaný při svém rozhodování nedbal na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Z tohoto důvodu podal žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“*) žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve spojení s usnesením správního orgánu prvního stupně.

Nesprávné právní posouzení výkonu funkce jednatele ve společnosti Popivan, s.r.o.

Žalobce nesouhlasil se závěry prvostupňového správního orgánu a žalované a jejich rozhodnutí označil za nezákonná a nepřezkoumatelná spočívající na vadném právním posouzení výkonu funkce jednatele.

Žalobce v řízení prokázal, že vykonával funkci jednatele ve společnosti Popivan, s.r.o. a výkon této funkce spočívá ve vyhledávání živnostníků jako subdodavatelů na zakázky, v náboru zaměstnanců, v kontrole plnění zakázek apod. Občanský zákoník ani zákon o obchodních korporacích neobsahují definici obchodního vedení společnosti a jeho rozsahu. Činnost, kterou žalobce ve své výpovědi popsal, je nepochybně součástí obchodního vedení společnosti, neboť směřuje k dosažení zisku, což je účelem podnikání (§ 420 an. zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích). Odůvodnění, že je žalobce pouze formálně zapsán jako jednatel společnosti Popivan, s.r.o., neboť nevykonává samostatně vedení obchodní společnosti ani tyto činnosti nijak nezajišťuje, nemůže obstát, neboť je na jednatelích a společníkovi, jakým způsobem si zorganizují vedení společnosti, vedení účetní evidence, jednání za společnost atd.. Při větším množství jednatelů je logické, že svoji činnost vzájemně koordinují a například jeden z nich má na starosti prvotní jednání s obchodními partnery, jak to dělá žalobce, jiný pak uzavírání písemných smluv, provádění plateb, apod. I když toto rozdělení obchodního vedení společnosti a dalších jednání jednatelů je ve společnosti Popivan, s.r.o. neformální, není v rozporu se zákonem. Ze zákona o obchodních korporacích vyplývá, že statutární orgán může obchodním vedením společnosti zcela nebo z části pověřit jiného. Jednotliví jednatele, jakožto statutární orgány společnosti, si mohou mezi sebe obchodní vedení společnosti a další jednání rozdělit, přičemž jejich celková odpovědnost zůstává zachována. S ohledem na uvedené považoval žalobce rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nezákonná.

Nedostatečné zjištění skutkového stavu

V době vydání rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byl žalobce jak jednatelem společnosti Popivan, s.r.o., tak i podnikatelem – osobou samostatně výdělečně činnou (viz živnostenské oprávnění). Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je správním orgánem rozhodováno na základě skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, což vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Žalobce zmínil rozsudky NSS ze dne 7.4.2011, sp.zn. 1As 24/2011 a ze dne 17.12.2008, čj. 1 As 68/2008 -126 (*rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz – poznámka soudu*). Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení (např. již rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20.10.1925, sp.zn. 8179/25, Boh. A. č.5975/26). Prvostupňový správní orgán a žalovaná nehodnotily žádost žalobce na základě skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí. Žalobce de facto i de iure splňoval ke dni vydání rozhodnutí všechny podmínky pro prodloužení povolení k pobytu jednak jako jednatel a jednak jako podnikatel-osoba samostatně výdělečně činná. S ohledem na uvedené jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nezákonná.

Skutečnost, že správní orgány obou stupňů ve své rozhodovací praxi považují účel „výkonný manažer-účast v právnické osobě“ a účel „podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná“ za totožné instituty, navíc vedla k tomu, že žalobce s ohledem na tuto rozhodovací praxi správních orgánů, poté, kdy se stal osobou samostatně výdělečně činnou, nepodal ihned žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu. I kdyby žalobce funkci jednatele společnosti Popivan, s.r.o. skutečně nevykonával, což žalobce důrazně odmítal, plnil a stále plní účel podnikání jakožto osoba samostatně výdělečně činná, a to fakticky od května 2013, jak vyplývá z výpisu z živnostenského rejstříku a z vyjádření žalobce v rámci výsledků provedených ve správním řízení. Přestože v době vydání rozhodnutí správních orgánů byl žalobce podnikatelem na základě živnostenského oprávnění, správní orgány k této skutečnosti při svém rozhodování nepřihlédly a v odůvodnění rozhodnutí se s touto skutečností nevypořádaly.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

Žalobce plnil účel pobytu, podnikání jako osoba samotně výdělečně činná, i během předchozího povoleného pobytu a plní jej doposud. Poslední platné povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci uděleno s platností od 1.2.2011 do 31.1.2013 a v souvislosti s tímto povolením pobýval žalobce do právní moci žalobou napadeného rozhodnutí na území ČR na základě fikce platnosti povolení, tedy do 19.4.2017, celkem více jak šest let. Porovnáním délky samotného výkonu podnikatelské činnosti žalobce jako osoby samostatně výdělečně činné po dobu více jak čtyři roky a celkové šestileté doby platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu včetně pobytu na základě fikce pobytu je zřejmé, že žalobce v době platnosti povoleného pobytu včetně doby fikce platnosti pobytu převážně vykonával podnikatelskou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.11.2014, čj. 9 Azs 219/2014-41: „*Aby byl naplněn účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, tj. výkon podnikatelské činnosti, musí být tato činnost v období povoleného pobytu alespoň převážně vykonávána.*“ Z citovaného rozsudku dále vyplývá, že v případě žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je

třeba zkoumat plnění účelu povolení nejenom ve vztahu k době platnosti povolení, ale také ve vztahu k období fikce, která svědčí cizinci v souladu s § 47 odst. 2 ZPC. Za této situace tedy nemohla být zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky, jak žalobci vytýkají správní orgány obou stupňů. Správní orgány dospěly na základě nedostatečně zjištěného stavu věci k nesprávným závěrům a jejich rozhodnutí nemají oporu v provedených důkazech.

Žalobou napadené rozhodnutí je dále v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), neboť žalovaný při svém rozhodování opomněl rozhodnutí žalované ve skutkově shodné věci vedené pod čj. MV-151196/SO-2013, kde žalovaná přihlédla k výše uvedeným závěrům Nejvyššího správního soudu a prvostupňové rozhodnutí zrušila a věc vrátila k novému projednání. Závěr žalované, která v žalobou napadeném rozhodnutí konstatovala, že minimálně v období od 1.2.2011, kdy byl žalobci povolen pobyt za účelem podnikání - účast v právnické osobě, do 1.5.2013, kdy začal reálně podnikat na základě živnostenského oprávnění, tedy do 1.5.2013, neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu, a žalobci tak brání jiná závažná překážka v prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nemůže ve světle výše uvedené judikatury a rozhodovací praxe žalované obstát. Žalovaná se otázkou plnění účelu dlouhodobého pobytu žalobcem, jakožto osoby samotně výdělečně činné, dostatečným způsobem nezabývala a její rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

Správní orgány obou stupňů se nezabývaly otázkou pojmu „jiná závažná překážka“ a jeho výkladem, jejich rozhodnutí nejsou řádně odůvodněna a jsou proto nepřezkoumatelná, pokud není vymezen alespoň rámcově obsah pojmu „jiná závažná překážka“ a nejsou uvedeny úvahy, kterými se při výkladu tohoto pojmu řídily. Jednání cizince, který nevykonává funkci jednatele či osoby samostatně výdělečně činné a neplní tak účel pobytu nenaplnňuje znaky pojmu „jiná závažná překážka“.

Žalobce měl rovněž za to, že správní orgány, zejména žalovaný, měly zohlednit, že od doby, kdy žalobce dle názoru správních orgánů neměl plnit účel pobytu, uplynuly již čtyři roky. S ohledem na tuto dlouhou dobu rozhodování, ztrácí zcela smysl a význam, že v minulosti měla být na straně žalobce závažná překážka pobytu.

Zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce

Žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když s ohledem na značnou délku odvolacího řízení nezjišťoval a nepřihlédl k případným změnám skutkového stavu v případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce výkonem své podnikatelské činnosti v České republice získává finanční prostředky nutné především pro zajišťování obživy své a své rodiny, a to své družky, se kterou žije v České republice a své matky, která je na finanční pomoc ze strany žalobce zcela odkázána, neboť její příjmy nedosahují takové výše, aby jimi pokryla všechny výdaje. Žalobce se důvodně obával, že s ohledem na nedostatek pracovních příležitostí v zemi jeho původu v případě, že by byl nucen vycestovat z území České republiky v důsledku neprodloužení platnosti povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, reálně hrozí, že by na Ukrajině nenašel práci

a nemohl by tak sebe a svou rodinu uživit. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3.3.2016, čj. 7 Azs 322/2015-43.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že bylo v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě s platností od 1.2.2011 do 31.1.2013, přičemž bylo prokázáno, že tento účel jako jednatel společnosti neplnil. Žalobce, který byl od 28.3.2011 do 26.3.2014 držitelem živnostenského oprávnění, začal reálně podnikat jako osoba samostatně výdělečně činná od 1.5.2013, jak sám uvedl, neplnil tedy účel povoleného pobytu od 1.2.2011 do právě uvedené doby, kdy začal reálně podnikat. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo souladu s veřejným zájmem, a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Je v zájmu České republiky, aby na území pobývali cizinci, kteří zde dodržují a neobcházejí platné právní předpisy a plní další povinnosti jim uložené. Jednou ze zákonných povinností účastníka řízení je plnit účel pobytu, pro který mu bylo pobytové oprávnění vydáno. Skutečnost, že žalobce obcházel právní předpisy České republiky, je natolik závažnou, že lze konstatovat jinou závažnou překážku. Žalovaná i prvostupňový správní orgán ve svých rozhodnutích uvedli, v čem jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky spatřují, konkrétně tedy v tom, že účastník řízení nevykonával funkci jednatele obchodní společnosti Popivan, s.r.o. během povoleného pobytu.

K dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná uvedla, že se touto otázkou dostatečně zabýval prvostupňový správní orgán. Napadené rozhodnutí může mít určitý dopad do soukromého a rodinného života žalobce, nejedná se však o dopad nepřiměřený. Žalovaná se ztotožnila se závěrem prvostupňového správního orgánu, který vyplývá z absence rodinných vazeb žalobce na území České republiky, a tudíž z neexistence jakýchkoliv užších vazeb vůči České republice a jejich nutnému zachování vůči domovskému státu. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2008, sp.zn. 5Azs 46/2008-71.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Žaloba je důvodná.

Právní hodnocení

První odstavec žaloby obsahující obecné námitky žalobce se naprosto mívá problematikou věci samé, neboť žalobce zde uplatňuje obecné námitky vůči prvostupňovému rozhodnutí a žalobou napadenému rozhodnutí a tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech úkony správních orgánů spočívajících v nesprávném vydání rozhodnutí o zastavení řízení, pro jejichž vydání nebyly splněny podmínky. K vydání takového rozhodnutí však v daném správním řízení nedošlo. Prvostupňový správní orgán rozhodoval ve věci samé, tedy o žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účasti v právnické osobě. Nesprávně je zde proto rovněž tvrzeno, že žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného ve spojení s usnesením správního orgánu prvního stupně.

Nesprávné právní posouzení výkonu funkce jednatele ve společnosti Popivan, s.r.o.

Uvedená námitka není důvodná.

Žalobce pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého víza uděleného za účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ s platností od 26.6.2007 do 12.4.2008. Následně mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za tímtež účelem s platností do 12.4.2010. Dne 19.3.2010 podal žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu na účel zaměstnání. Této žádosti bylo vyhověno a žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 23.3.2010 do 31.1.2011. Dne 29.11.2010 podal žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu, a to na účel „výkonný manažer - účast v právnické osobě“. Této žádosti bylo vyhověno a žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu od 1.2.2011 do 31.1.2013. Nyní je soudem posuzováno řízení o žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer-účast v právnické osobě“ podané dne 19.12.2012.

K žádosti žalobce předložil výpis z obchodního rejstříku společnosti Popivan, s.r.o., IČ 29238331, se sídlem Hvězdová 303/4, Brno, kde je uveden jako jednatel; doklad o úhrnném měsíčním příjmu; smlouvu o výkonu funkce jednatele uvedené společnosti ze dne 18.1.2013; potvrzení o výši odměny za období říjen - prosinec 2012 (měsíčně 7.120 Kč). Dle výpisu z obchodního rejstříku měla společnost Popivan, s.r.o. v době podání žádosti 42 jednatelů a jednoho společníka a každý z jednatelů byl oprávněn za společnost jednat samostatně. Předmět podnikání společnosti dle obchodního rejstříku je „Výroba, obchod, služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona.“

Dle § 44a odst. 3 ZPC: „Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.“

Dle § 35 odst. 3 ZPC: „Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§37).“

Dle § 37 odst. 2 písm. b) ZPC: „Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života

cizince.

Dle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“

U prvostupňového správního orgánu vyvolalo množství jednatelů, kteří jsou oprávněni jednat za společnost samostatně, důvodné pochybnosti o tom, zda může společnost reálně fungovat.

Žalobce byl dne 23.4.2013 vyslechnut jako účastník řízení. Uvedl, že je stále zapsaný jako jednatel společnosti Popivan, s.r.o., fakticky však již tuto funkci nevykonává a podniká na základě živnostenského oprávnění, resp. fakticky začne podnikat od 1.5.2013. Zástupce žalobce uvedl, že je jim známo z jiného případu stanovisko prvostupňového správního orgánu, podle kterého by výkon funkce jednatele společnosti Popivan, s.r.o. mohl být v rozporu se zákonem nebo by dokonce mohl být neoprávněným podnikáním dle trestního zákona. Žalobce o tom nevěděl, ale z opatrnosti končí výkon funkce jednatele ve společnosti Popivan, s.r.o. a bude nadále podnikat již jen jako fyzická osoba.

Žalobce byl znovu vyslechnut dne 24.7.2013, kdy uvedl, že je zdrojem jeho příjmu zednická práce na stavbách na živnostenský list, tuto činnost vykonává od května 2013. Dříve pracoval ve společnosti Popivan, s.r.o., ale tato společnost měla malé zakázky, proto začal podnikat sám. Fakticky i formálně ukončil činnost jednatele ve společnosti Popivan, s.r.o. před třemi měsíci a v současnosti pracuje pro tuto společnost na základě živnostenského oprávnění. Jednatel se stal tak, že se podle svých slov setkal s kamarády a to bylo všechno. Jako jednatel sháněl práci lidem, chodil a díval se, jak pracují, jestli jsou spokojeni nebo ne, případně jestli je společnost, pro kterou Popivan, s.r.o. plní zakázku, spokojená s pracovníky, které společnost Popivan, s.r.o. zajistila. Pracovníky hledal zejména přes kamarády, neměl nikdy problém nějaké sehnat, zakázky pro ně hledal pan R. Tito pracovníci pro společnost Popivan, s.r.o. pracovali na základě pracovní smlouvy, jiní vykonávali činnost na základě živnostenského oprávnění. Pracovní smlouvy podepisoval pan R. Žalobce za společnost žádné smlouvy nepodepisoval, nedisponoval razítkem společnosti, neměl ani vizitku. V budově, kde má společnost Popivan, s.r.o. sídlo, se jednatele scházeli dvakrát za měsíc. Potvrdil výši odměny (asi 7 300 Kč), kterou společnost uvedla v potvrzení. Předmětem činnosti této společnosti jsou zednické práce, stavby a rekonstrukce, společnost má 42 jednatelů, žalobce všechny nezná, kolik měla zaměstnanců v době jeho působení, nevěděl. Veškeré smlouvy za společnost podepisuje pan R., ten také hledá pro společnost zakázky. Žalobci nebyl znám výsledek hospodaření společnosti za rok 2012, nevěděl, co je to valná hromada, nevěděl, že mají obchodní společnosti povinnost zveřejňovat své hospodářské výsledky v obchodním rejstříku.

Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel správně s příslušných ustanovení v době jeho rozhodnutí účinného zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (*dále jen „OZ“ nebo „obchodní zákoník“*). Konstatoval, že jednatele společnosti s ručením omezeným náleží v souladu s § 134 OZ obchodní vedení společnosti. Co je třeba rozumět obchodním vedením společnosti, obchodní zákoník nedefinuje. Dle stávající judikatury je třeba obchodním vedením společnosti rozumět řízení společnosti, zejména organizování

a řízení podnikatelské činnosti společnosti, rozhodování o podnikatelských záměrech (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 479/2003). Pod tento pojem lze podřadit i řízení zaměstnanců, rozhodování o provozních záležitostech jako je reklama, prezentace společnosti, vedení účetnictví. Jednatel je ve smyslu § 133 odst. 1 OZ statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným. Právnícká osoba, jedná navenek prostřednictvím svého statutárního orgánu (20 odst. 1 tehdy účinného zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník). Realizace obchodního vedení společnosti bude také vyžadovat, aby jednatel činil právní úkony vůči třetím osobám. Ve smyslu § 135 odst. 1 OZ jsou jednatele povinni zajistit řádné vedení evidence a účetnictví, vést seznam společníků a informovat společníky o záležitostech společnosti.

Prvostupňový správní orgán zhodnotil výpověď žalobce zcela správně, když uvedl, že se žalobce „věnoval pouze činnosti vyhledávání živnostníků, kteří pro společnost Popivan, s.r.o. realizovali zakázky, rozhodně jeho činnost není obchodním vedením této společnosti. Účastník řízení pouze vyhledával pracovníky, kteří měli zájem pro společnost Popivan, s.r.o. pracovat, příslušné smlouvy s nimi pak uzavíral pan R., který je jediným společníkem společnosti Popivan, s.r.o. Účastník řízení dále vykonával jakousi kontrolu na stavbě, činnost, kterou nebyl schopen dále upřesnit a jako jediné místo provádění této své činnosti uvedl jednu stavbu v Opavě. Sám neuzavíral za společnost Popivan, s.r.o. žádné smlouvy, neměl k dispozici ani její razítko. Jak vyplývá z předmětu podnikání společnosti Popivan, s.r.o., tato byla založena za účelem podnikání, přičemž podnikáním se ve smyslu ust. § 2 odst. 1 obchodního zákoníku rozumí soustavná činnost prováděná podnikatelem za účelem dosažení zisku. Pokud by účastník řízení tedy společnost skutečně obchodně vedl, jistě by věděl, jaký zisk společnost Popivan, s.r.o. vykazovala v předchozím účetním období, neboť jeho snahou jako jednatel by mělo být vést společnost tak, aby dosahovala zisku. Hospodářský výsledek společnosti za loňský rok však účastník řízení nezná.“ Soud se shoduje se závěrem prvostupňového správního orgánu, který na základě uvedeného konstatoval, že žalobce nikdy v minulosti nevykonával funkci jednatele společnosti Popivan, s.r.o., a vzhledem k tomu, že mu pobyt za tímto účelem byl povolen již začátkem roku 2011, nejednalo se o neplnění účelu krátkodobé.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž správně uvedla, že prvostupňový správní orgán v průběhu správního řízení jednoznačně prokázal, a to zejména provedenými výsledky ze dne 23.4.2013 a ze dne 24.7.2013, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu. S ohledem na obsah výpovědi žalobce žalovaná zopakovala, že žalobce nebyl schopen popsat základní skutečnosti týkající se existence a fungování společnosti Popivan, s.r.o., v níž měl působit jako jednatel a o kterých by měl mít bezesporu přehled. V té souvislosti žalovaná odkázala na § 134 OZ, který odpovídá aktuálnímu znění § 195 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (dále jen „zákon o obchodních korporacích“) a na § 135 odst. 1 OZ, který odpovídá aktuálnímu znění § 195 zákona o obchodních korporacích.

Dle žalované bylo jednoznačně prokázáno, že „účastník řízení neplnil účel povoleného pobytu (podnikání - účast v právnícké osobě), který mu byl povolen s platností od 1.2.2011 do 31.1.2013. Účastník řízení je sice zapsán v obchodním rejstříku jako jednatel obchodní společnosti Popivan, s.r.o. od 31. 8. 2010 dosud, během výsledku ze dne 24.7.2013 však bylo zjištěno, že jako jednatel je zapsán pouze formálně a samostatné vedení obchodní společnosti nikdy nevykonával ani tyto činnosti nijak nezajišťoval.“

Žalovaná odkázala v té souvislosti správně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.12.2011, čj. 7 As 82/2011-81: „*Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon č. 326/1999 Sb. stojí na principu, že pobyt cizince na území musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.*“

Soud se ztotožňuje s žalovanou, že zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt na území musí být odůvodněn např. dlouhodobým podnikáním a tato činnost musí být na území České republiky skutečně vykonávána. Cizinec je povinen na území České republiky pobývat pouze za konkrétním účelem a je rovněž jeho povinností, a nikoliv pouze oprávněním, daný účel pobytu naplňovat. Podmínkou povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání-účasti v právnické osobě je splnění formální i materiální podmínky podnikání kumulativně. Formální podmínka je splněna zápisem cizince do obchodního rejstříku z titulu výkonu funkce statutárního orgánu obchodní společnosti a splnění materiální podmínky je poté podmíněno faktickým výkonem funkce statutárního orgánu po dobu platného pobytového oprávnění na území České republiky. Z provedeného výsledku žalobce byl jednoznačně prokázán pouze formální zápis žalobce jako jednatele v obchodní společnosti Popivan, s.r.o., aniž by tuto funkci žalobce fakticky vykonával. Ve správním řízení tak bylo zejména výpověďmi žalobce jednoznačně prokázáno, že žalobce účel pobytu neplnil, o činnosti příslušné právnické osoby neměl takové povědomí, které by měl mít jednatel společnosti. Pokud na území České republiky vykonával nějakou podnikatelskou činnost, pak to bylo podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná na základě živnostenského oprávnění. Tento účel jeho pobytu však není tím, pro který mu byl dlouhodobý pobyt na území České republiky povolen.

Nedostatečné zjištění skutkového stavu

Rovněž tato námitka není důvodná.

Dle § 3 správního řádu: „*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“

Jak již bylo uvedeno, je cizinec povinen pobývat na území České republiky pouze za konkrétním účelem, na základě něhož mu byl pobyt na území povolen. Jeho povinností je po celou dobu povoleného pobytu daný účel pobytu naplňovat. Žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky s platností od 1.2.2011 do 31.1.2013 za účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“. Výpovědi žalobce ze dne 23.4.2013 však bylo prokázáno, že funkci jednatele společnosti Popivan, s.r.o. fakticky nikdy nevykonával. Sám žalobce při výsledku uvedl, že již funkci jednatele této společnosti nevykonává a od 1.5.2013 bude podnikat na základě živnostenského oprávnění jako osoba samostatně výdělečně činná na základě živnostenského oprávnění. Od tohoto data skutečně žalobce podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, jak je zřejmé jednak z živnostenského oprávnění a rovněž

z výpovědi žalobce ze dne 24.7.2013. Na základě uvedeného je nutno uzavřít, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu, „výkonný manažer - účast v právnické osobě“, proto podle § 37 odst. 2 písm. b) ZPC přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Před tím, než učinily správní orgány obou stupňů uvedený závěr, zjistily, jak je výše uvedeno, ve smyslu § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Prvostupňový správní orgán i žalovaná hodnotily žádost žalobce na základě skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí. Žalobci byl naposledy povolen dlouhodobý pobyt za účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ v době od 1.2.2011 do 31.1.2013 a dne 19.12.2012 podal žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem. Správními orgány proto bylo rozhodováno o této žádosti žalobce a bylo na jejich posouzení, zda žalobce tento účel pobytu splňuje a je proto důvod mu tento druh pobytu za tímto účelem prodloužit. Pro toto posouzení nebylo rozhodné, že žalobce od 1.5.2013 podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná na základě živnostenského oprávnění. Není proto správné tvrzení žalobce, že de facto i de iure splňoval ke dni vydání rozhodnutí všechny podmínky pro prodloužení povolení k pobytu jednak jako jednatel, jednak jako podnikatel-osoba samostatně výdělečně činná. A to proto, že účel pobytu „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ a účel pobytu „podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná“ nejsou totožné, jedná se o dva rozdílné účely pobytu. Bylo na žalobci, aby poté, kdy se stal osobou samostatně výdělečně činnou, podal žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu, což žalobce neučinil.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

Námítka není důvodná.

Jak již bylo uvedeno, žalobce na území České republiky neplnil účel pobytu, již od 1.2.2011, neboť nebylo prokázáno, že by vykonával činnost „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ ve společnosti Popivan, s.r.o. Neplnil účel pobytu ani od 1.5.2013, kdy začal podnikat jako osoba samotně výdělečně činná a podnikal tak až do rozhodnutí žalované. Poslední platné povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci uděleno s platností od 1.2.2011 do 31.1.2013 a žalobce skutečně, jak namítá v žalobě, v souvislosti s tímto povolením pobýval na území České republiky do právní moci žalobou napadeného rozhodnutí na základě fikce platnosti povolení, tedy do 19.4.2017, celkem více jak šest let. S žalobcem lze souhlasit, že porovnáním délky samotného výkonu podnikatelské činnosti jako osoby samostatně výdělečně činné po dobu více jak čtyři roky a celkové šestileté doby platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu včetně pobytu na základě fikce pobytu je zřejmé, že žalobce v době platnosti povoleného pobytu včetně doby fikce platnosti pobytu převážně vykonával podnikatelskou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná. Již z toto tvrzení žalobce je však zřejmé, že neplnil účel povoleného pobytu, kterým bylo „výkonný manažer - účast v právnické osobě“.

Žalobce sice odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.11.2014, čj. 9 Azs 219/2014-41, ale z tohoto rozsudku dovedl nesprávný závěr. Je pravdou, že z citovaného rozsudku vyplývá, že v případě žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je třeba zkoumat plnění účelu povolení nejenom ve vztahu k době

platnosti povolení, ale také ve vztahu k období fikce, která svědčí cizinci v souladu s § 47 odst. 2 ZPC. V případě žalobce však tímto účelem bylo „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ a tato činnost nebyla v období povoleného pobytu, resp. fikce povoleného pobytu, vykonávána alespoň převážně. Není proto správným v souvislosti s nepřezkoumatelností rozhodnutí správních orgánů tvrzení žalobce, že správní orgány dospěly na základě nedostatečně zjištěného stavu věci k nesprávným závěrům a jejich rozhodnutí nemají oporu v provedených důkazech.

Žalobce namítal porušení § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož: „*Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“ V té souvislosti odkazuje na rozhodnutí žalované čj. MV-151196/SO-2013, dle žalobce ve skutkově shodně věci. K tomu soud uvádí, že v dané právní věci posuzoval zákonnost nyní žalobou napadeného rozhodnutí a jak výše uvedl, shledal jej v souladu s citovanými ustanoveními zákona o pobytu cizinců a podle § 68 odst. 3 správního řádu přezkoumatelným. Jak již bylo uvedeno, nebylo povinností žalované se v řízení o dané žádosti zabývat otázkou plnění účelu dlouhodobého pobytu žalobcem, jakožto osoby samotně výdělečně činné. Nelze proto shledat napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nepřezkoumatelným, jak namítá žalobce.

Důvodnou není rovněž námitka, že se správní orgány obou stupňů nezabývaly otázkou pojmu „jiná závažná překážka“ a jeho výkladem, jejich rozhodnutí nejsou řádně odůvodněna a nejsou přezkoumatelná, pokud není vymezen alespoň rámcově obsah pojmu „jiná závažná překážka“ a nejsou uvedeny úvahy, kterými se při výkladu tohoto pojmu řídily.

Správní orgány postupovaly na základě stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Podle těchto ustanovení nelze povolení k dlouhodobému pobytu vydat, je-li zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Co se rozumí jinou závažnou překážkou dovodily právě z § 56 ZPC, kde jsou negativně vymezeny podmínky pro udělení dlouhodobého víza, respektive ve smyslu § 46 odst. 1 ZPC i podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Podmínkou pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu citovaných ustanovení je to, že vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebrání jiná závažná překážka, tzn. jiná závažná překážka, než překážka již v § 56 ZPC výslovně uvedená. Jestliže je v průběhu řízení zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, pak cizinec přestal splňovat podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu a naplnil tím důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“, je tedy nutno spatřovat jednání cizince, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení, které zákon o pobytu cizinců neuvádí jako zvláštní důvod pro zamítnutí žádosti o příslušné pobytové oprávnění. S ohledem na zásadu zakotvenou v citovaném § 2 odst. 4 správního řádu je nutno jej vnímat jako důvod, pro který by neměl být cizinci umožněn další pobyt na území, a to ani v případě, kdy by splňoval ostatní zákonné podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Prvostupňový správní orgán na základě uvedeného v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, v čem spatřuje v daném případě „jinou závažnou překážku“ ve smyslu § 56 odst. 1

písm. j) ZPC. Odkázal na § 20 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964, kde je stanoveno, že právnická osoba, jedná navenek prostřednictvím svého statutárního orgánu. Jednání jejího statutárního orgánu je přičitatelné této právnické osobě, resp. je jím vázána. Statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným je ve smyslu ust. § 133 odst. 1 OZ jednatel či jednatele. Za závažnou překážku je nutno dle správního orgánu pokládat i neplnění účelu povoleného pobytu v minulosti, neboť dle zákona o pobytu cizinců musí být každý pobyt cizince, nejde-li o pobyt trvalý, odůvodněn příslušným účelem. Pobytové oprávnění je cizinci vydáno pouze tehdy, prokáže-li účel svého pobytu na území. O tom svědčí například povinnost předkládat k žádosti o dlouhodobé vízum a o povolení k dlouhodobému pobytu jako náležitost doklad potvrzující účel pobytu na území [§ 31 odst. 1 písm. b) ZPC]. Předpokladem prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je to, že cizinec plnil účel povoleného pobytu na území v minulosti, neboť jeho neplnění je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která brání vydání povolení k dlouhodobému pobytu, resp. prodloužení doby jeho platnosti. Konkrétně prvostupňový správní orgán uvedl zcela správně, že žalobce, jak již bylo uvedeno, nikdy v minulosti nevykonával funkci jednatele společnosti Popivan, s.r.o, a vzhledem k tomu, že mu pobyt za tímto účelem byl povolen již začátkem roku 2011, nejednalo se o krátkodobé neplnění účelu pobytu.

Žalovaná se ztotožnila se závěrem prvostupňového správního orgánu a nad rámec, dle názoru soudu nadbytečně, doplnila, že nelze přihlídnout ani ke skutečnosti, že žalobce od 28.3.2011 do 26.3.2014 disponoval živnostenským oprávněním, neboť jak sám při výslechu ze dne 23.4.2013 uvedl, začal reálně podnikat jako fyzická osoba až od 1.5.2013, přičemž do protokolu o výslechu uvedl, že v květnu 2013 má první dohodnutou zakázku jako zedník, kterou mu sehnal kamarád. To, že na základě živnostenského oprávnění začal podnikat až od května 2013, potvrdil i v rámci výslechu dne 24.7.2013, kde uvedl, že zdrojem jeho příjmu je zednická práce na stavbách na živnostenský list, přičemž tuto činnost vykonává od května 2013. Dle svých slov dříve pracoval ve společnosti Popivan, s.r.o., ale tato společnost měla malé zakázky, proto začal podnikat sám. Na základě uvedeného žalovaná konstatovala, že skutečnost, že žalobce od 28.3.2011 disponoval živnostenským oprávněním, nemění nic na tom, že minimálně v období od 1.2.2011, kdy mu byl povolen pobyt za účelem podnikání - účast v právnické osobě do 1.5.2013, kdy začal reálně podnikat na základě živnostenského oprávnění, účel pobytu neplnil. Žalovaná konstatovala, že v prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky žalobci brání ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC jiná závažná překážka, jelikož minimálně do doby, kdy začal podnikat jako fyzická osoba na základě živnostenského oprávnění, tedy do 1.5.2013 neplnil účel povoleného pobytu.

Jak již bylo uvedeno, žalobce na území České republiky neplnil účel pobytu, již od 1.2.2011, neboť nebylo prokázáno, že by vykonával činnost „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ ve společnosti Popivan, s.r.o. Neplnil účel pobytu ani od 1.5.2013, kdy začal podnikat jako osoba samostatně výdělečně činná a podnikal tak až do rozhodnutí žalované. Soud proto uvedený závěr žalované koriguje a opakuje, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu, kterým byl „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ po celou dobu svého posledního povoleného pobytu od 1.2.2011. Žalovaný za této situace nemohl zohlednit dobu od 1.5.2013, po kterou žalobce podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, neboť ani po tuto dobu žalobce neplnil naposledy mu povolený účel pobytu. Závěr žalované, uvedený spíše nad

rámec řešení dané problematiky, však nemění nic na závěru soudu, že bylo prvostupňovým správním orgánem i žalovanou o žádosti žalobce rozhodnuto v souladu s citovanými ustanoveními zákona o pobytu cizinců.

Správní orgány obou stupňů se výkladem pojmu „jiná závažná překážka“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC zabývaly. Není proto správné tvrzení žalobce, že jednání cizince, který nevykonává funkci jednatele či osoby samostatně výdělečně činné a neplní tak účel pobytu nenaplnuje znaky pojmu „jiná závažná překážka“.

Zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce

Tuto námitku shledal soud důvodnou.

Podle § 37 odst. 2 písm. b) ZPC Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, avšak „za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

Podle § 174a ZPC: „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“

Posouzením přiměřenosti rozhodnutí a jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce se zabýval prvostupňový správní orgán, který vydal své rozhodnutí dne 11.11.2013. V té době učinil závěr, že nepovolení prodloužení dlouhodobého pobytu nebu pro žalobce zásahem do jeho rodinného života, neboť dle výsledků žalobce na území České republiky nepobývá žádný člen rodiny žalobce a dle údajů v žádosti byl žalobce svobodný a bezdětný. Dále dospěl k závěru, že toto rozhodnutí nebude znamenat nepřiměřený dopad ani do soukromého života žalobce, neboť na území České republiky pobývá od roku 2007, ke zpřetrhání jeho vazeb k zemi původu proto zatím nemohlo dojít, bydlí v pronajatém bytě nikoliv ve vlastní nemovitosti. Prvostupňový správní orgán proto uzavřel: „Tedy dopad tohoto rozhodnutí spočívající v konečném důsledku v nutnosti opustit území České republiky, je dle správního orgánu přiměřený z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, a to vzhledem k jeho důvodům, tedy k existenci jiné závažné překážky jeho pobytu na území, jak ji podrobně správní orgán vymezil již výše.“

Žalovaná, která o odvolání žalobce rozhodovala dne 18.4.2017, se již posouzením přiměřenosti napadeného rozhodnutí a jeho zásahem do soukromého a rodinného života žalobce nezabývala, ačkoliv od vydání prvostupňového rozhodnutí uplynuly 3 roky a více než 5 měsíců. S ohledem na délku trvání odvolacího řízení nebylo vyloučeno, že na straně

žalobce nedošlo ke změně poměrů a že se změnily skutečnosti, které bylo nezbytné posoudit z hlediska dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Pokud žalovaná rozhodla o odvolání s takto velkým časovým odstupem, bylo její povinností buď žalobce vyslechnout ke skutečnostem týkajícím se možného dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nebo jej alespoň vyzvat a poskytnout mu časový prostor k tomu, aby tyto skutečnosti mohl dotvrdit. Pokud tak žalovaná neučinila, zatížila své rozhodnutí procesní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud by totiž žalobce dotvrdil skutečnosti, které by byly důvodem pro nevydání nyní soudem posuzovaného napadeného rozhodnutí, a to pro zásadní zásah do soukromého a rodinného života žalobce v porovnání s důvodem „jiné závažné překážky“, nemohlo být nyní soudem posuzované napadené rozhodnutí v neprospěch žalobce vydáno.

Žalobce v té souvislosti správně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3.3.2016, čj. 7 Azs 322/2015-43, podle něhož: „*V případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince dle § 37 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, je rozhodný skutkový stav v době vydání rozhodnutí. Pro odvolací orgán je pak rozhodný skutkový stav v době vydání odvolacího rozhodnutí. Neznamená to ale nutně, že by musel odvolací orgán vždy znovu ověřovat skutkový stav zjištěný orgánem I. stupně. V situaci, kdy rozhoduje v zákonných lhůtách a nevyvstane žádná pochybnost o tom, že zjištěný skutkový stav je stále aktuální, to není ani žádoucí. Pokud je ovšem odvolací orgán dlouhodobě (v projednávané věci dokonce několik let) nečinný, je pochybnost o aktuálnosti správním orgánem I. stupně zjištěného skutkového stavu zcela na místě. Jestliže je navíc předmětem posuzování situace, u níž lze zcela reálně předpokládat právně relevantní změny (jako je právě rodinný život žadatele), musí správní orgán II. stupně učinit kroky k ověření toho, zda nedošlo ke změně skutkového stavu.*“

Je proto správné tvrzení žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, konkrétně v rozporu s ustanovením § 37 odst. 2 písm. b) ZPC a § 174a odst. 1 ZPC, ve znění účinném v době rozhodování žalovaného, když s ohledem na délku odvolacího řízení nezjišťoval a nepřihlédl k případným změnám v poměrech žalobce a neposoudil znovu přiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 ZPC.

Závěr

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že je žaloba důvodná. Zrušil proto napadené rozhodnutí žalované podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

V. Náklady řízení

Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Náklady řízení spočívají

v zaplaceném soudním poplatku za žalobu, odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif) a náhradě cestovních výdajů advokáta. Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se podle § 57 odst. 2 s.ř.s. odměna za zastupování zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %.

Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč.

Odměna advokáta sestává ze 2 úkonů právní služby, a to za jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby), tj. včetně paušální částky 6.800 Kč. DPH z této částky činí 1.428 Kč. Odměna advokáta tak činí 8.228 Kč.

K odměně advokáta byly připočteny 4.000 Kč za zaplacené soudní poplatky, a to za žalobu 3.000 Kč podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě 1.000 Kč podle položky 20 Sazebníku poplatků, kterému bylo vyhověno.

Náklady řízení tak činí 12.228 Kč. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám zástupce žalobce, advokáta.

P o u ě n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 30. ledna 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.